

„Ești tu mântuit, Dan?”

Dan și Luca sunt colegi de școală și prieteni buni. Se ajută reciproc la lecții și în timpul lor liber întreprind multe împreună. Un lucru însă îl frământa pe Luca, nu știa sigur dacă prietenul lui este mântuit.

„Ești tu mântuit, Dan?” l-a întrebat Luca, într-o zi.

„Da, sunt sigur, că Domnul Isus a murit și pentru mine. Înainte mă gândeam întotdeauna, că ajunge, dacă tata și mama sunt mântuiți. Mai târziu am înțeles, ce eroare periculoasă era aceasta. Atunci, așa cum am fost, un păcătos pierdut, m-am dus la Mântuitorul. Acum știu, că Domnul Isus a purtat și păcatele mele pe trupul Său la lemnul crucii.”

„Dan, ști tu cumva, de ce nu ne ia Domnul Isus, imediat după ce ne-a mântuit, în cer?”

„Răspunsul este simplu, după părerea mea. El dorește, ca noi să-I mai slujim lui Dumnezeu aici pe pământ și să povestim și altora despre dragostea Lui salvatoare. Mai este timpul harului, de aceea oricine vine la El cu vina lui nu este dat afară. Nici unul nu este un păcătos prea mare, ca să nu **poată** fi salvat. Dar nu este nici unul, ori cât ar fi de bun și evlavios în proprii lui ochi, care să nu **trebuiească** să fie mântuit.”

„În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4, 12)

Vino!

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” (Matei 11, 28)

„Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.” (Ioan 6, 37)

Ascultă!

„Luați aminte, și veniți la Mine, ascultați, și sufletul vostru va trăi.” (Isaia 55, 3)

„Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viața vecinică, și nu vine la judecată.” (Ioan 5, 24)

Crede!

„Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.” (Faptele Apostolilor 16, 31)